

[Glistrup]

tigt, når folketinget nu her i løbet af nogle få dage står foran at sætte den lovgivning, der her er tale om, i kraft. Men jeg kan bare ikke se, vi kan gøre det anderledes. Om vi så nedsatte 17 kommissioner til nærmere at analysere disse ting, tror jeg i og for sig ikke, man var kommet væsentligt længere frem end det, som vi nu i hvert tilfælde er et meget langt stykke på vej til at komme til. Vi må simpelt hen søsætte denne lovgivning, og så må vi se, hvad der kommer til at ske.

For langt de fleste, der bliver skattepligtige efter denne lovgivning, er situationen den, at de går ind i dette enorme hasardspil, som det er at efterforske og udvinde olie på den danske Nordsøskel eller i det hele taget at udvinde olie, med viden om, hvad det er for regler, der er taget som udgangspunkt, men også med viden om, at disse regler meget vel kan vise sig at være særdeles flygtige og føre til, at de bliver lavet om, sådan som det er en tradition her i Danmark, at man laver skattelovene om nærmest hvert kvartal. Det vil såmænd nok også ske for så vidt angår denne skattelov, og så må vi se at vinde vore praktiske erfaringer på, hvordan det hele nu engang kan komme til at fungere.

Vi har altså siddet og puslet med disse 53 ændringsforslag, men de er til syvende og sidst kun smånipserier, for det, der er hovedsigtet i dette lovforslag, og det, som vi altså indskiber os med, er, at hvis der efter den lovgivning, som et flertal i dette folketing vedtog i maj måned 1981 om, at undergrunden principielt tilhører den danske stat, kommer nogle meget, meget betragtelige gevinster, skal en stor del - 70 pct. kan man sige, når vi er oppe i de meget, meget store gevinster - tilfalde den danske stat, som altså er den forretningsdrivende, der har dette aktiv i form af undergrunden, og kun 30 pct. tilfalde forpagteren, koncessionshaveren, eller hvad man nu vil kalde det. Det er en politisk beslutning, som falder godt i tråd med det, som dette folketingsflertal har fastlagt som værende den politik, der skal føres på undergrundsområdet, og det er det, som vi nu forsøger at bygge videre på.

Men nok må dette være det rigtige over for så langt de fleste, der kommer ind under skattepligten efter dette forslag, for de gør det kun i kraft af, at de har fået en koncession engang i efteråret 1982 eller engang i 1983 eller senere år på basis af, at skattelov-

givningen er blevet vedtaget, men der er en enkelt af de skattepligtige, som dette her ikke kommer til at omfatte på den måde, og det er den, der fik koncessionen allerede tilbage i 1962, altså på et tidspunkt, hvor man ikke havde nogen skattelovgivning, der bare i nogen grad var i retning af det, som nu her blev vedtaget. Det valg, vi nu træffer, er, at den, der fik koncessionen i 1962, nemlig firmaet A. P. Møller, nu kommer ind under en skattelovgivning, der er totalt anderledes end den, det med føje kunne forudse efter de forhandlinger, der i sin tid blev ført med daværende statsminister Viggo Kampmann og med daværende trafikminister Kai Lindberg. Det er altså den situation, vi er kommet ud i, når vi skal give en fælles lovgivning på området.

Når alt dette er baggrunden, synes jeg nok, man må sige, at det allerbedste og aller vigtigste ændringsforslag blandt de 53 ændringsforslag er ændringsforslag nr. 39, nemlig det ændringsforslag, som går ud på, at man først iværksætter denne beskatning med virkning fra 1. januar 1983. Der er ikke nogen som helst grund til at drage året 1982, hvoraf der allerede nu snart er forløbet $\frac{1}{2}$, ind i denne beskatning, som jo kun går på én eneste skattepligtig, nemlig DUC-firmaet A. P. Møller, den oprindelige bevillingshaver, for det er helt åbenbart, at de, der måtte få koncession engang i efteråret 1982, ikke inden for året 1982 kan nå at indtjene nogen skattepligtig indkomst i medfør af kulbrinte-skattelovgivningen. Derfor er der meget lidt rimelighed i at have det kissejav og give lovgivningen tilbagevirkende kraft, som man faktisk gør med ministerens forslag ved at sige, at det i princippet også skal gælde for 1982.

Ganske særlig urimeligt virker det, når man bladrer om til den sidste side i betænkningen og ser, at det provenu, man forventer at få i 1982, simpelt hen er på det smukke tal 0 kr., fordi oliepriserne som bekendt har udviklet sig i den forløbne del af 1982, mens vi andre har siddet indespærret i vores studiekreds, på en sådan måde, at der ikke er disse eksorbitante fortjenester, som alt dette her går ud fra. Men selv om oliepriserne pludselig begyndte at ændre sig eller måske snarere den danske krone begyndte at falde yderligere i forhold til dollarkursen, sådan at der eventuelt kom et provenu på 20 mill. kr. eller